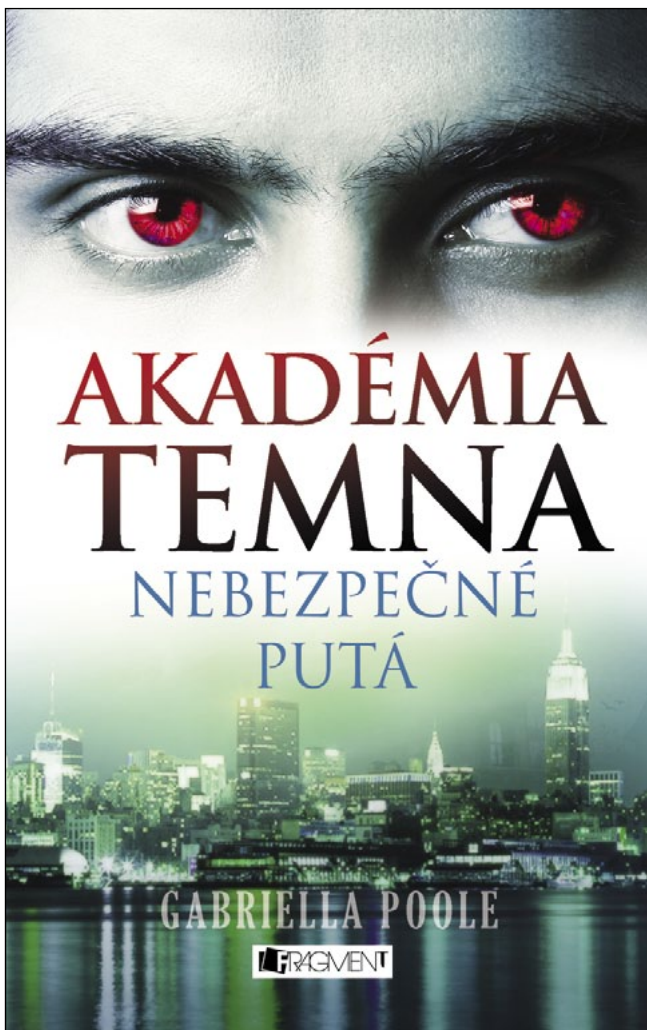

AKADÉMIA
TEMNA
NEBEZPEČNÉ
PUTÁ

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

Akadémia temna

Nebezpečné putá

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Akadémia temna 1 – Spolok vyvolených
Akadémia temna 3 – Rozdelené duše

Gabrielle Poole
Akadémia temna – Nebezpečné putá – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

AKADÉMIA TEMNA NEBEZPEČNÉ PUTÁ

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

PROLÓG

„Haló, dievčatko, vyrušujeme ťa zo spánku?“

Ten hlas jej bol povedomý, no znel akosi pridusene a vzdialene. Akoby sa ozýval z hĺbky studne. Cassie Bellová s námahou otvorila oči a prekvapene zažmurkala na výjav pred sebou. Stôl bol prestretý pre trinásť. V strede ležal mŕtvolne bledý moriak, ktorý zjavne stačil tak pre ôsmich ľudí. A lacné sušienky s logom supermarketu na papierovom obruse. Mastné párky a rozvarený kel. Vianoce v štýle Cranlake Crescent.

Naozaj sú to iba tri týždne, čo jedla francúzske delikatesy servírované na jemnom porceláne v elegantnej jedálni Darkovej akadémie? Akoby to bolo z iného života.

„Čo sa deje?“

Cassie sa sústredila na postavu s pieskovožltými vlasmi, ktorá sedela za stolom oproti nej. Jasné, aha, Patrick. Jej vychovávateľ. Len vďaka nemu bol pre ňu návrat do starého detského domova znesiteľný. Podarilo sa jej vyčariť úsmev.

„Nie si hladná, Cassie?“ pípala sladko Jilly Beaton-

vá, ktorá sedela za vrchstolom. „To sa na teba akosi nepodobá. Už štrnásť dní nás tu vyžieraš.“

Cassie si zaryla nechty do dlaní. Odkedy sa vrátila z Paríža, Jilly bola čoraz uštipačnejšia. Za normálnych okolností by jej Cassie tú radosť nedoprialala, ale zo dňa na deň akoby sa jej skracovali nervy.

„Hej, akosi ma prešla chuť,“ odsekla, odsunula stoličku a vstala. „Ospravedlňte ma.“

„Cassie Bellová, ja ťa neospravedlňujem...“ začala Jilly, ale Cassie už bola preč.

Patrick ju dohonil pod schodmi a tváril sa ustarostene. „Cassie, čo je?“ spýtal sa. „Odkedy si sa vrátila z Paríža, správaš sa čudne.“

Cassie sa na chvíľku zamyslela. Odkiaľ začať? Má mu povedať pravdu o Akadémii? O záhadnej skupine študentov zvaných Vyvolení a o ich temnom tajomstve? O tom, že ich telá obývajú prastarí duchovia, ktorí im dodávajú moc a krásu, no zato ich nútia vysávať životnú energiu z obyčajných spolubývajúcich? Môže mu povedať o tom, čo sa s ňou stalo v tme pod Vífazyňým oblúkom – o tom prerušenom rituáli, pri ktorom v jej mysli uviazla časť ducha, ktorý predtým obýval telo Estelle Azzedinovej? Môže mu povedať, že odvtedy v nej silnie čoraz väčší zvláštny nutkavý hlad a ona vie, že moriak a párky nebudú to pravé orechové?

Neprichádza to do úvahy.

„Iba je mi trochu smutno za kamarátmi,“ zašomrala. „Vieš?“

Na Patrickovej tvári sa zjavila úľava. „No to je pochopiteľné. Rozprávala si sa dnes s niekým z nich?“

„Včera večer som dostala mejl od Isabelly. A tiež, ehm, od Randžita.“

„Kto je Randžit?“

„Jeden chalan, čo so mnou chodil na hodiny,“ znervóznela Cassie. „Prečo?“

Patrick sa zaškeril a v modrých očiach sa mu zaiskrilo. „Lebo si sa začervenala, keď si vyslovila jeho meno.“

„Ale, prestaň!“ Cassie doňho nezbedne štuchla.

„Takže to nie je tvoj priateľ?“

„Nie, nie je,“ povedala Cassie rýchlo.

„Aha, tak.“

„Nie je, naozaj.“ Cassie si zakvačila prsty do kašmírového svetra, ktorý jej poslala na Vianoce jej kamarátka Isabella. „To je... zložité.“

Cha! Tak to je riadny eufemizmus. Za tých pár chvíľ na konci semestra, ktoré si s Randžitom pre seba ukradli, nemali veľa času svoj vzťah definovať. Vedela iba to, že sa jej žalúdok zvierá túžbou, kedykoľvek si naňho spomenie, lenže Randžitov domov bol v Indii. Tisíc míľ ďaleko. Musela sa skrátka zmieriť s tým, že jej bude za ním smutno, že bude umierať od clivoty. Bol to taký silný cit, až to samu Cassie prekvapilo.

Pohrúžila sa do spomienok, no vzápätí sa strhla na vyzváňanie svojho mobilu. Vytiahla si ho z vrecka džínsov a skoro ho pustila na zem, keď zbadala meno na displeji. Opäť pocítila, ako sa jej do tváre hrnie krv.

„Čo čert nechcel...“ zasmial sa Patrick a vytratil sa späť do jedálne.

Pri jeho slovách sa Cassie zarazila. Stále jej nebolo jasné, čo sú Vyvolení vlastne zač. Kto je vlastne Randžit. *Bohovia a príšery*, zavtipkoval raz horko. A čo je z toho on? To Cassie nevedela. Nebola si istá, či to vôbec vie aj on.

Zahnala v mysli starosti, pritisla si telefón k uchu a držala ho ako záchranné lano. „Randžit!“

Určite tuší, ako sa Cassie hlúpo škerí, aj keď je na druhom konci sveta.“

„Cassandra.“ Keď začula jeho hebký a vrúcny hlas, hneď zabudla na sychravú člapkanicu aj na ten ukrutný hlad. „Veselé Vianoce.“

„Aj tebe.“ Bez dychu si sadla na schody. Bolo jej smutno až do zúfania. A mala z toho ešte aj trápny pocit. „Jéj, veľmi rada ťa počujem.“

„Je ti dobre?“ Jeho hlas znel ustarostene.

„Som v pohode, fakt. Iba trochu...“

„Si čoraz viac hladná, však?“

Cassie sa odmlčala. Bola to úľava hovoriť s niekým, kto vie, čo prežíva. Aj Randžit to musel zakúsiť.

„Áno,“ povedala nakoniec a rozochvene sa zasmiala. „Uhádol si.“

„Nepotrvá to už dlho, Cassandra. Týždeň a pol. Zvládneš to?“

„Je mi dobre. Naozaj, iba...“ zaváhala a skočila do neznáma. „Chýbaš mi. Veľmi.“

„Panebože, aj ty mne!“ povedal to precítene, až ju to od zvyčajne chladného a rezervovaného Randžita Singha zaskočilo. Skoro akoby sa mu uľavilo. „Chýbaš mi a robím si o teba *starosti*. Ešte sa ti potom, ehm, ozvala Estelle?“

Cassie preglgla. Randžit bol jediný, kto vedel, že prastarý duch občas hovorí v Cassinej hlave – niečo podobné bolo medzi Vyvolenými neslýchané. „Zopár ráz, no v poslednom čase je ticho, bosorka. Dúfam, že sa skrútila do kľbka a pošla od hladu.“

„To sa asi nestane, Cassie.“

„Hej, viem.“

„Dávaj si na seba pozor, prosím. Dobre?“

Nemohla si pomôcť a usmiala sa. „Jasné, dám. Ahoj, a čo najskôr zavolaj.“

„Aby to už bolo.“ Ticho sa zasmial. „Ozvem sa ti, keď budem môcť.“

V očiach ju zaštipali slzy a znovu sa jej zovrel žalúdok. „Ahoj, Randžit. Veselé Vianoce.“

„Aj tebe. Ešte raz.“

Cassie sklapla telefón a rozplakala sa. Zaborila si tvár do dlaní. No tak, to je hanba. Má byť predsa *tvrdá*. Všetko zvládne. Hlad po potrave, hlad po Randžitovi...

Dost'. Dost'.

Bola naozaj strašne vyhladnutá. Premáhal ju zúfalý, nepolapiteľný hlad po niečom inom ako obyčajnom jedle. Nemohla však robiť nič, len vydržať do ďalšieho semestra. Potom sa možno dočká odpovedí. Veď nakoniec, kto sa na dosť dlhý čas vzdá čokolády, ten po nej prestane túžiť. Kto vydrží pár týždňov bez cigariet, už ich potom nechce. *Hej, a kto na chvíľu prestane dýchať, stratí chuť na kyslík!*

Cassie stuhla.

To hádam nie, moja milá. Naozaj si ma pobavila!

Nevšímaj si ju, povedala si Cassie. Nevšímaj si ju.

Ľahko sa to povie, ale horšie splní. Stačil len zvuk Estellinho hlasu v hlave, aby hlad zalomcoval Cassie s takou silou, až skoro stratila rovnováhu a spadla dopredu.

Začula, ako sa otvorili a zatvorili dvere. Kroky. A hlas...

„Cassie? Si v poriadku?“ V Patrickovom hlase zazneli obavy.

Vyskočila a zaťala päste. *V poriadku?* Prečo sa jej to stále vypytuje? Samozrejme, že je *v poriadku*! Už jej to fakt začínalo liezť na nervy, ako sa okolo nej ustavične

motá. Nemal by sa do toho pliesť, ak vie, čo je pre ňu dobré.

Nie! Ako jej to vôbec zišlo na um? Patrick chce byť iba ohľaduplný, toľko pre ňu urobil. Estellin hlas znel ako si-pot hada. *A mohol by toho urobiť ešte omnoho viac, moja milá.* Patrick znervóznel z Cassinho chorobne tvrdého pohľadu. Áno. Estelle má pravdu. Taký dobrý priateľ ako Patrick sa vždy obetuje. Na Patricka sa môže spoľahnúť. Je silný, mladý, sebavedomý. Plný života. Dokonalý.

„Cassie?“

Bola jednoducho príšerne *hladná*. Klaunovsky sa uškrnula. „Nič mi nie je.“

Nehovor. Nech pôjde bližšie. Cítim ho...

Patrick o krok cúvol a Cassie sa zdalo, že sa zachvel. „Neblázni, Cassie. Chladne ti večera.“

Ale ty si pre mňa teplý akurát.

„Dobre, prepáč. Dám ti pokoj.“ Obrátil sa na odchod. „Vráť sa, keď budeš chcieť.“

„DOSTĚ!“

Vyskočila zo schodu a priam za ním vystrelila. Schmatla ho za golier, trhla ním dozadu, zovrela ho a pritiahla si ho k sebe. Usiloval sa jej vytrhnúť, ale nemal šancu. Ani tú najmenšiu. Od toho rituálu bola Cassie silnejšia ako predtým. Mala viac než dosť sily na to, aby premohla tohto... smrteľníka. Cassie sa nahlas rozosmiala.

Patrickovi sa v očiach zračila hrôza a vydesene jej dýchal do tváre. Znovu ho zacítila: hmm, ten život! Vyčerila zuby, keď v tom zbadala za sklenenou výplňou vonkajších dvier nejakú postavu. Na okamih sa jej zastavilo srdce, stuhla a výhražne zavrčala. Tá tvár, divá a zúrivá, na ňu tiež vrčala ako besné zviera. V tej chvíli jej čosi riadne šklblo v bruchu a pochopila. To nie je nijaká príšera, ktorá sa dobýja do domu. Je to jej vlastný odraz.

„Panebože!“ Pustila Patricka tak rýchlo, až sa zvalil na zem. Čo najrýchlejšie sa od neho vzdialila.

Vydesene sa na ňu díval, zreničky sa mu tak rozšírili, až mu skoro sčerneli bledomodré oči. To ju neprekvapilo. Zaskočili ju však slová, ktoré mu vyšli z úst.

„Ale nie, Cassie. Prečo ty? Prečo ty!“

„Čože?“

Sekundu stála s rukami na ústach a civela na Patricku. Potom sa zvrtila na opätku a utekala preč. Berala schody po dvoch, vrútila sa do svojej izby, zúrivo schytila stoličku a zaklinila ju pod kľučku. Tak. Teraz je už v bezpečí. *On*.

Vyčerpaná Cassie sa zrútila na dlážku. Mohlo to dopadnúť horšie, vravela si, kým sa jej spomaľoval tep. Omnoho horšie.

Čo si bude nahovárať? Prestala sa ovládať. Mohla Patrickovi ublížiť. Alebo ho dokonca zabiť. Cassie si

vopchala päste do úst a zahryzla až do krvi. Ešte pár dní a bude to. O pár dní sa vráti na Akadémiu. Vráti sa k jej tajomnému riaditeľovi, sirovi Alricovi Darkovi. On jej určite pomôže s tým bojovať. Dovtedy sa bude všetkým vyhýbať...

Ale Cassandra, zlatko moje, ja sa musím NAKŔMITĚ!

Plačlivý rozhnevaný hlas jej dunel v hlave a narážal do lebky, ktorá sa jej zdala ľahká a prázdna. Od hladu už nevidela. Bola rozhodnutá vydržať. Už iba niekoľko dní. Je to otázka času...

Presne tak! Estellin hlas znel v dutine jej hlavy vyhladnuto a pomstychtivo, no víťazoslávne. Áno, Cassandra, dievčatko moje najmilšie! Je to iba otázka času...

1. KAPITOLA

Bežiaci pás poskočil a ožil, keď sa naň vysypala batožina. Cassie stála v tísnucom sa dave, ohromená hurhadjom a ruchom letiska Johna Fitzgeralda Kennedyho, a zúfalo čakala, kedy sa objaví jej ošúchaný kufor, aby mohla odtiaľ čo najskôr zmiznúť. Na jednej strane stál vysoký spotený biznismen, na druhej ufúľaná stará pani, a obaja sa predierali, manévrovali a skláňali nad batožinovým pásom ako supy. Ani jeden z nich nebol akurát prvotriedny kandidát na krmivo, ale kto je v núdzi, nemôže si vyberať...

Ale nie. Prestaň! Chcela Cassie vykriknúť, ale nevládala. Keď pri pristávaní sedela pevne vtisnutá do svojho miesta pri okienku a vyhýbala sa pohľadu na svojho suseda, videla svitanie nad Sochou slobody, ale nezaujímalu ju to. Nezaujímalu ju tá symbolika – východ slnka nad jej súkromným Novým svetom. Nezaujímalu ju nádherná symetria a panoráma mesta. Chcela len, aby lietadlo už konečne pristálo a ona sa mohla nadýchnuť čerstvého vzduchu. Vzduchu, ktorý neprešiel pľúcami všetkých cestujúcich toľkokrát, že nabral ich pach.

Chcela preč od toho mraku človečiny, rozpínajúceho sa v lietadle ako nevzhľadný švédsky stôl. No aspoň ovládla svoje chute. Celých sedem hodín. Na to môže byť hrdá, či nie? To je predsa výkon!

Iste, moja milá. A mala si úplnú pravdu. Som rada, že sme sa krotili. Palubné občerstvenie. Také suché a bez chuti.

Cassie sa nasilu zasmiala. „Pozri, dievča, nechceš sa posunúť?“ Biznismen ju odstrčil z cesty a vrhol sa na svoj kufor.

Keby sa nepotkla a bokom nenarazila do tej nevrlej starej panej, spadla by. Cítila, ako sa tacká, zásoby síl jej dochádzali. Prebral ju mužov prenikavý dych. Z tej sladkokyslej arómy sa jej rozširovali nosné dierky. Nebola presýtená iba potom, ale aj jeho živočišnosťou. Mužovi bolo zrejme horúco a preťažené srdce mu búchalo: počula to, *cítila to*. Pach mu vychádzal z pórov a prenikal do jej nosa ako... tanier hranolčekov. Áno, až tak voňal. Cassie si oblizla nadvihnuté kútiky úst, sústredila sa na jeho pery a dívala sa, ako sa nadychuje a vydychuje...

S nadávkami sa pretlačil okolo nej, narazil jej kufrom do predkolenia a zmizol. Premeškala príležitosť. Do očí jej vhrkli slzy a Cassie nevedela, či sú to slzy úľavy, alebo hnevu.

Utiokol! Nie! Utiokol nám! Estellin hlas znel napoly nepričetne. Nájdi niekoho. IHNEĎ niekoho nájdi!

Cassie si hmlisto uvedomovala, že okolo sa práve mihol jej kufor, ktorý držal pokope iba vďaka nezameniteľnej starej gumke od Patricka, ale nevenovala mu pozornosť. Vyhladnuto pátrala v dave a už sa o nič nezaujímal. Iba o...

Tamto! Tamto, rýchlo!

Malátne sa obrátila na mieste a zamerala sa na postavu, ktorú mala na mysli Estelle. Bola to mladá silná samica. Štíhla, ale urastená a opálená, stredomorským spôsobom očarujúca. Mala so sebou mláďa, ale to s bozkom, slovíčkom a úsmevom odovzdala svojmu druhovi, a teraz sa tá mladá silná samica obrátila a za klopkania opätkov zamierila na záchod.

Nie *samica*, žena! zakričala Cassie v duchu. *Žena!* Je to človek...

Áno, áno. Ako chceš. Žena! Rýchlo! UTEČIE NÁM!

Cassie sa prudko obrátila, hľad sa v nej bil s loveckým vzrušením, ktoré jej drnčalo v žilách. Pretisla sa davom a pustila sa smerom, odkiaľ sa ozývalo *klop-klop-klop*. Bolo zvláštne, že ho počula tak zreteľne napriek všetkému hluku, zhonu a neprestajným nezrozumiteľným hláseniam. Akoby sa celou svojou bytosťou sústredila iba na klopkanie opätkov a každú chvíľu nerv v jej tele sa upínal k samici. Kúsok pred ňou samica – žena – otvorila dvere na záchod. *Klop-klop-klop*. Cassie pridala do kroku, v zošliapaných tenis-

kách ju nebolo počuť. Už tam bude. Už tam bude! *PO-
HNI SI!*

Áno, Estelle, nakrmime sa. *NAKŔMIME SA!*

„Cassie!“

Ten priateľský výkrik ju vytrhol z koncentrácie. Jej cieľavedomé kroky zneisteli.

„Cassie Bellová! *Miláááčík!*“

Komár. Upišťaný, dotieravý. Mala chuť ho plesnúť, zabíť ho. Daj mi pokoj, chcela zvriesknúť. Ja musím...

Niečo do Cassie vrazilo, až stratila rovnováhu, a zovrelo ju do vrúcneho objatia prevoňaného drahým parfumom. „*CASSIEEEE!*“

Zlomok sekundy sa Cassie vzpierała a nenásytne pozerala na dvere záchodu, kým sa za tým človekom a jeho životnou energiou jemne nezavreli.

Potom sa strhla, až ju to skoro zaboľelo, a prebrala sa. Čo to chcela urobiť? Čo to len-len že nevykonala?

„Isabella?“ So slzami na krajíčku jej Cassie opätovala silné objatie. Zavesila sa do svojej najlepšej kamarátky tak, akoby ju iba ona držala pri zdravom rozume.

No dobre, tak túto! Tá postačí! Bude stačiť, vravím ti!

NIE! Vyštekla v duchu tak zúrivo, že Estelle stíchla. Na chvíľku.

„Ahoj, Isabella. Som šťastná, že ťa vidím.“

„Aj ja! Priletela si z Londýna? Pristáli ste o päť minút skôr ako lietadlo z Buenos Aires! To je náhoda! Paráda!“

To dievča stále rozpráva v samých výkričníkoch, pomyslela si Cassie s láskou. Isabella pohodila lesklou hrivou hnedých zamatových vlasov. „A čaká tu na nás Jake! Napísala som mu esemesku, je vonku v termináli!“

„A to si si našla čas pozdraviť ma?“ Cassie mierne nadvihla obočie. „Lichotí mi, že si ma na ceste k nemu nezvalila.“

Isabella sa do toho pekného Newyorčana buchla, len čo prišla na Akadémiu. Na konci minulého semestra sa konečne dali dokopy, ale mali na seba už iba necelý týždeň, kým Isabella odletela domov do Argentíny (samozrejme, prvou triedou). Nečudo, že sa teší, kedy sa ho bude môcť dotknúť.

„Ale Cassie!“ Isabella sa zasmiala, ale keď chytila Cassie okolo pliec a obzrela si ju, oči jej trochu potemneli. „Vyzeráš úžasne. Trošku si schudla, pravda? Ale fakt si krásna.“

„Jéj, vďaka. S lichôtkami zájdeš najďalej.“ Chabo sa zaškerila. V hlave jej už poriadne trešťalo. Je to z toho rozrušenia, vravela si. A časovým posunom. To je jedno. Skrátka sa musí trochu upokojiť.

No Isabella sa už zase smiala a prekypovala nadšením. „Už sa nemôžem dočkať, keď budeme všetci spolu! Ty, ja a Jake! Všetci? Podí, ideme!“ Nečakane pustila Cassie.

„Jasné. Už... idem...“

To sa jej však ľahko povedalo, ale horšie urobilo, keď ju Isabella prestala podopierať svojím ramenom. Cassie sa zatackala a cítila, ako sa jej podlamujú kolená. Spadla by na zem, keby ju Isabella nechytla za lakeť a nezovrela pevným stiskom pólisky.

„Cassie? *Cassie?*“

Cassie sa zamračila. Isabelle sa cez Vianoce akosi zvláštne zmenil hlas. Je akýsi čudný.

Vzdialený.

Slabne.

Alebo možno slabne ona. Je v tme. V chladnej čiernej prázdnote.

A mizne...

2. KAPITOLA

„Cassandra? Cassandra!“

Ďalší povedomý hlas. Nedokázala ho zaradiť, ale bol silný a upokojujúci. Teraz sa jej už nič nestane, to vedela. Najskôr preto, že je mŕtva. Určite je mŕtva, lebo letiskový hurhaj stíchol a ona sa vznáša v bezpečnej bubline pokoja.

„Cassandra!“ ozval sa chriplavý hlas dôraznejšie. Niečia ruka ju plesla po jednom líci, potom po druhom. „Cassandra, zobudte sa.“

Proti svojej vôli otvorila očné viečka a zastonala. Rozmazaná tvár jej bola rovnako povedomá ako hlas. Asketická, oslnivo krásna a ustarostene zachmúrená.

„Sir Alric...“

„Áno, ja. Zobudte sa.“

Cassie zažmurkala do ostrého svetla, nadvihla sa a chytila sa vankúšov. Pohovka. Veľká, kožená. Na chvíľu si pomyslela, že je predsa len mŕtva, a to v mimoriadne pohodlnom záhrobí, pretože nevidela nič iba hektáre belasej oblohy. Potom si všimla, že ju obklopu-

jú sklenené steny, v rannom slnku sa trblietajú mra-
kodrapy a zasrínené koruny stromov...

Central Park!

Nad stromami sa rozprestierala diamantovomodrá
obloha zbrázdená bielymi dymovými stopami lietadiel.
Vyjavene zažmurkala na svoj výhľad na veľkolepú pa-
norámu New Yorku. Alebo skôr na výhľad sira Alrica.

Strhla sa a celkom sa prebrala. Pokúsila sa vstať, ale
spadla. Začula, ako si niekto s úľavou vydýchol a už
bola pri nej Isabella, vrhla sa na zem vedľa nej a objala
ju. Cassie sa tupo rozhliadla po prepychovo elegantnej
kancelárii.

„Ty si ma teda *poriadne* vydesila! Ach, Cassie!“

Konečne zaostrila pohľad na svojich spoločníkov.
Samozrejme, Isabella – a vedľa nej stál Jake. Bolo vi-
dieť, ako sa mu ohromne uľavilo, aj keď sa v tomto pro-
stredí cítil trochu nesvoj. Keď sa zadívala do jeho vlúd-
nych hnedých očí, mierne sa na ňu usmial. „Ahoj,
Cassie. Rád ťa vidím.“

„Ahoj, Jake. Aj ja teba.“

Nebola to celkom pravda. Cassie bola *viac* ako rada,
že ho vidí – spadol jej kameň zo srdca. Minulý semester
Jake odhalil viac tajomstiev Vyvolených, ako bolo pre
človeka zvonku bezpečné. Cassie si nebola istá, či sa
Jake na Akadémii ešte vráti potom, čo zistil, že Kateri-

na Svenssonová, spolužiačka, ktorá sa mu predtým páčila, zavraždila jeho sestru Jessicu. Určite mal nesmierne pokušenie vykašľať sa na ústav, ktorý ten zločin ututlal a Vyvolenú dievčinu potrestal iba vylúčením. Napriek tomu tu teraz stál v kancelárii riaditeľa. Čo ho primälo vrátiť sa? City k Isabelle? Zvláštne prenesená súrodenecká oddanosť voči Cassie, o ktorej všetci vravia, že vyzerá *presne* ako jeho mŕtva sestra? Alebo sa vrátil, aby dokončil tú „neuzavretú záležitosť“, ktorú spomínal na konci minulého semestra? Chabý úsmev, čo venovala Jakovi, sa vytratil a trochu nechotne sa obrátila k sirovi Alricovi. Nezmenil sa – črty jeho tváre boli stále rovnako očarujúce. V sivých očiach sa mu zračilo akési napätie. Neusmieval sa, ale netváril sa ani nazlostene.

„Moment – ako ste...?“ Cassie si zúrivo pošúchala čelo. Posledné, čo si pamätala, bol vŕzgajúci batožinový pás, pach ľudského potu, tlačienica a dusno. A nejaká *potreba*. Potreba taká naliehavá, že tam nechala...

„Môj kufor! Zabudla som si ho tam! Ale nie...“

„To nič,“ upokojila ju Isabella mávnutím ruky. „Zobrala som ti ho.“

„Ale ako si...“

„Je to ten správny, neboj sa.“ Isabella sa zachichúňala. „Vedela som, ktorý je tvoj. Tú pošúchanú haraburdu by som spoznala všade.“

Cassie pokrútila hlavou, no zmiatlo ju to iba na chvíľku.

„Ošúchanú, Isabella. Ošúchanú haraburdu. Ale čo bezpečnostná kontrola? A imigračná? Ako ste...“

„Keď ste omdleli, Isabella mi hneď zavolať,“ vysvetlil sir Alric. „Mám známych na ministerstve vnútra a všetky potrebné formality vybavili.“ Vrhol ostrážitý pohľad na Jaka, akoby sa zľakol, že povedal priveľa. „Som presvedčený, že by ste boli najradšej so svojimi priateľmi, ale najprv musíme prebrať isté záležitosti. Len vy a ja. Isabella, Jake, prosím. Musím sa s Cassandrou porozprávať medzi štyrmi očami.“

Isabella a Jake si vymenili pochybovačný pohľad. Cassie sa pokúsila zdvihnúť zrak a kývnuť im, aby ich upokojila, no už len pri pohľade na obidvoch kamarátov ju znovu premohol neskutočný hlad a svojou úpornosťou jej vyrazil dych. Pozviechala sa na nohy a dovliekla sa k sirovi Alricovi. Položil jej ruky na plecia, akoby ju chcel vlúdne povzbudiť – až na to, že ju zovrel v prstoch tak silno, až ju to zbolelo. No Cassie na bolesť v tej chvíli nemyslela. Cítila, ako sa jej túžbou po nasýtení napínajú svaly, krútia sa ako pružiny, a vedela, že v skutočnosti ju sir Alric drží na uzde.

„No tak, Isabella, Jake. Odídte, prosím.“

Jake sa pri riaditeľovom britkom tóne hlasu zamračil. „Neviem, či...“ začal.

„To nič.“ Cassie sa natiahla, chytila Isabellu za ruky a dosť silno jej ich stisla. „Zvládnem to. O chvíľu prídem za vami. Sľubujem.“

„Naozaj?“ spýtal sa Jake a premeral si sira Alrica ne-skrývane nepriateľským pohľadom.

„Naozaj.“ Vlastne si zúfalo želala, aby zmizli. Nebola si istá, ako dlho to ešte vydrží, kým sa na niekto-rého z nich vrhne. „Vážne, Jake. Prosím ťa, choď, zvládnem to.“

Mladý Američan sa nadýchol a chytil Isabellu za ruku. „Počkáme vonku. Uvidíme sa *o chvíľku*, Cassie.“

„Dobre,“ zašemotila Cassie a pri úsmeve zaškrípala zubami. Ach, prosím, prosím, BEŽTE! Stihla ešte vidieť Isabellinu ustarostenú tvár, kým sa za kamarátmi zatvorili dvere, a potom zavrela oči a od hladu sa zatac-kala.

Ucítila, ako ju ruka sira Alrica tlačí späť na pohov-ku, a podarilo sa jej rozlepiť očné viečka práve včas, keď sa k nej blížil zákerný a škaredý vrátnik Marat s kože-ným kufríkom. Odkiaľ sa tak ticho vynoril? Omámene sa nadvihla.

„Musíte sa nakrmiť, Cassandra.“ Hlas sira Alrica sa rozliehal ozvenou po miestnosti. Marat pred ňu opatr-ne postavil kufrík na mahagónový kávový stolík.

„Nemôžem.“

„Už ste bez toho celé týždne. Umierate. Na konci

minulého semestra som vám vôbec nemal dovoliť odísť, lenže toto som nečakal. Nechápem, prečo vás hlad tak rýchlo vysiluje, ale je to tak. A vy ho *musíte* uspokojiť.“

Cassie sa nevládala ani rozplakať, taká bola zoslabnutá, a tak si skryla tvár do dlaní a zastonala. „Ja nemôžem.“

„Musíte,“ odsekol sir Alric nahnevane. „Myslíte si, že sa obetujete, ale v skutočnosti ste iba pohodlná. Je mi ľúto, čo sa vám stalo, Cassandra. Je mi ľúto, že ste boli do toho zatiahnutá. Zodpovedám však nielen za vás, ale aj za Vyvoleného ducha.“ Kývol na Marata a ten zasunul do zámky na kufri strieborný kľúč.

Cassie neisto sledovala pohyby vrátnika. Na veku kufra sa skvel symbol, ktorý ihneď spoznala: ten vzorec zložito pospletaných liniek, veľký asi päť centimetrov, už videla vypálený do kože istých vybraných študentov Darkovej akadémie – a tiež rozmazaný a porušený na svojej vlastnej lopatke. Netušila, aký má ten vzorec význam, ale vedela, čo označuje.

Bolo to znamenie Vyvolených.

Marat odklopil veko, sir Alric podišiel ku kufru a s úctou sa zadíval na súpravu krištáľových flakónikov. Na všetkých bolo vyryté znamenie Vyvolených a boli krásne aj samy osebe – ich priesvitný obsah sa ligotal ako tekutá perleť a cez jemný krištáľ z nich vyžarovalo

mihotavé svetlo. Cassie to na okamih tak uchvátilo, že takmer zabudla na svoj trýznivý hlad. Sir Alric znovu kývol na vrátnika. Malá nádobka, ktorú Marat vytiahol z vrecka, sa od nádherného kufríka nemohla viac líšiť: bola to biela plastová škatuľka s viečkom na zaklapnutie. Marat si natiahol gumené rukavice, neobradne škatuľku otvoril a vytiahol balíček v plastovom obale. Roztrhol ho a vytiahol jednorazovú injekčnú striekačku.

Cassie vyvalila oči. „Čo to je?“ Vydesene pozorovala ihlu. „Čo to je? Toto si pichnúť nedám!“

Cassie sa pokúsila vykrútiť, ale zacítila, ako jej silné ruky zovreli ramená, zatlačili ju chrbtom k pohovke a pridržali ju v pokoji. Marat. Priblížil sa zozadu a neunikla mu. Panebože, aký bol silný, z jeho zovretia sa nedalo vymaniť, no napriek tomu sa z celej sily vzpie-rala, keď sa k nej sir Alric blížil. Na okamih si všimla v jeho tvári ľútosť a súcit, potom mu však črty stvrdli.

„Nehýbte sa. Inak to nejde. Je to pre vaše dobro, Cassandra.“ Sir Alric hovoril úplne chladne a skláňal sa nad jej zmietajúcim sa a kopajúcim telom. „A aj pre dobro všetkých ostatných.“

Cítila, ako jej palcom potiera miesto na pleci, a potom teplé bodnutie ihly.

Cassie sa na chvíľku zmocnil strach, že ju popravili v elektrickom kresle. Tak sa pri tom človek cíti, či nie?

Surovo ňou prebehol prúd a tak prudko ju vyburcoval k životu, že nedokázala jasne myslieť. Žilami jej pre-svišťal chlad a vzápätí ju zalialo teplo – a sila. Striasla Maratove ruky, vyskočila, telo jej spevnelo a zaľala päste. Hrozný prenikavý hlad zmizol, akoby ju pustili niečie zovreté čeľuste, ale zrakové vnemy sa jej preme-nili na oslnivé šmuhy, pred očami sa jej roztancovali bodky, stratila rovnováhu, znovu sa zrútila na kožené čalúnenie a privrela viečka, aby si upokojila oči.

Keď ich znovu otvorila, sir Alric sedel v kresle a dí-val sa na ňu s prstami zopnutými do špičky pod bra-dou. Marat aj kufrík zmizli.

„No, Cassandra, ako sa cítite?“

Vrátila sa jej pamäť. Nazlostene si sadla. „Čo to bolo? Povedzte mi, čo to bolo!“ Nereagoval na to, že Cassie zúri. „Je to destilovaný roztok. Zo slz prvých Vyvolených pred vyše tisíc rokmi. Myslíte si, že ho po-núkame každému? Pokladajte to za svoje šťastie. Je ne-smierne silný.“

Cassie sa nadýchla a spracovávala tú novinu. Takže nie drogy. Nie jed. Možno niečo, čo jej pomôže...

„Takže to môžem robiť takto? Pichať si toto, a nie sa kŕmiť z iných ľudí?“ V očiach jej svitla nádej a uľavilo sa jej.

„Nie,“ vyslovil rázne sir Alric. „Toto je iba raz. Ne-máme ho viac, iba toľko, čo ste videli v kufríku. Nepri-